

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**DE VITA || ET MORIBVS IGNA-||TII LOIOLAE,|| QVI
SOCIETATEM IESV || fundauit, Libri III.|| Auctore Ioanne
Petro Maffeio, pres-||bytero Societatis eiusdem.|| Ex
auctoritate superiorum.||**

Maffei, Giovanni Pietro

Köln, 1585

VD16 M 110

Ad Montem serratum religionis causa proficiscitur. Cap. III.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68259](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68259)

ac stabile mansit: vt quotiescumq; sublatis in cœlum oculis astra suspiceret (quod sanè sæpè faciebat, ac diu) mortalia cuncta illi repente sordescerent; & miro quodam æternę patrię desiderio raperetur.

*Ad Mõtem Serratum religionis causa
proficiscitur. Cap. III.*

INterea simul & animo & corpore cõualescens, è lectulo surgere, & intra cubiculi fines paulatim crurã explicare, atque ingredi cœperat; nihilq; longius ei videbatur, quàm vt de cognatione sua, & de domo patris exire, & præteritæ vitę peccata quàm acerrime vindicare sibi liceret. Sed quia nondum erat ad iter faciendum idoneus, constituit interim præclarissimas quasque Christi Domini, Sanctorumque res gestas memorię causa describere: atque ad id ipsum exquisiti cuiusdam nitore & elegantię codice comparato, quę de virtutum exemplis præcipuè admirabatur, in eum codicem vario picturæ genere quàm cõpositissimis & quã clarissimis litteris ordine referebat.

At.

Atq; huic operi dū insistit ardentius, quamquā sua de instituendo nouo genere vitæ consilia mortalium nulli aperuerat; hæc tamen tantā scribendi ac legēdi assiduitas, cōtemptus corporis, frugalitatis amor & parsimonix, sermo quotidianus non ad vrbānitatem, vel ad ambitionē, vt antea, sed ad modestiam, pietatemq; compositus; hæc igitur, & alia non obscura immutati animi indicia, celeriter illum domesticis prodiderūt. In ijs Martinus Garzia frater natu maximus, qui demortuam iam pridem Bertramo in dominatu, rei que familiaris administratione successerat, suspicatus id quod erat, Ignatium vel morbi vexatione, vel eorum que legerat admonitione compunctū, ac pertasum vitæ prioris, nouum aliquid ac magnum moliri, atque etiam fortasse nuntium rebus humanis velle remittere; commotus animo vehementer, hominem seuocat, variisque interrogationibus blandè pertentans, ad extremum per communes parentes, perque fortunas oēs obtestatur & obsecrat, videat etiā atq; etiam quid agat,

quo progrediatur, neu quid noui consilij capiat, quod vel ipsi munitum & exploratum ad gloriam & opes iter impediatur, vel sempiternam Loioleia familiae dedecoris notam inurat. Ad quae Ignatius breuiter, quo se quam primum à fratre expediret, satis memor fore sese respōdit officij: & simul, quoniam de recuperata propemodum eius valetudine ad Naiarā ducem nuntij venerant, in oppido finitimo, cui Nauarreto nomen est, eo tempore commorantem; veniam à fratre petijt ducis pro amicitia reuifendi; ac per eam causam, duobus duntaxat assumptis famulis, eques in viam se dedit, ac breui Nauarretum peruenit incolumis. Ibi duce amicisque ita salutatis, vt arcana consiliorum suorum quam accuratissimè tegeret, simul etiam certa pecuniae summa in vsus pios infumta, Barcinonem petere, vt Hierosolymas inde contenderet, famulosque dimittere statuit, quo liberius remotis arbitris in suum saeuire corpus, & debita vitae licētius actę supplicia à semetipso posset exigere. Solus ergo per summam
dis.

disimulationem Nauarreto profectus, primum omnium religionis causa celeberrimam beatæ Virginis ædem adire decreuit, quæ in Mõte Serrato à monachis Benedictinis incolitur, estque Barcinonem è Nauarra petentibus minime deuia. Deinde reputans apud animum suum partim voluptates, quibus antea indulserat, partim etiam periculosum & graue bellum, quod sibi rursus à carnis illecebris, atque ab inferioris animæ viribus imminabat; omni ratione se contra domestici hostis insidias muniendum est arbitratus. Ergo nõ solum institutam, ex quo die Loiola discesserat, cõsuetudinem obfirmato retinuit animo, vt singulis noctibus pœnæ nomine se acerrime verberaret, sed etiam ratus nullum continentia præsidium posse firmitus inueniri, quàm Dei matris, eiusdemq; Virginis perpetuæ patrociniũ, recenti præsertim illius in se clementia ac benignitate inuitatus; in eius maximè clientelam fidemque confugit, ac studio virtutis incensus, illico fecit, vt eidem Virgini sacratissimæ sese irreuocabili

voto castitatis obstringeret. Quòd religiosi animi obsequium & sacrificium pro sua infinita bonitate ratum & gratum Deus ipse videtur habuisse: quandoquidem beatissima Virgine deprecante videlicet, ex eo tempore ad extremum vsque diem Ignatius planè omni sensu libidinis caruit. Cæterum quo facilius omnes intelligant, quàm sit periculosum & anceps, in Christiana philosophiæ curriculo sine rectore ac magistro versari; non omittā hoc loco quod ambulanti in feruore spiritus per eos ipsos dies Ignatio contigit. Erāt eo tempore in Hispaniæ finibus, Maurorum multæ reliquiæ: quos nefariæ superstitioni Mahometis addictos, Ferdinandus Catholicus haud ita pridem è suo pepulerat regno. Ex ea igitur fece quidam insidens mulo, Ignatium fortè affecutus, comitem sese illi adiunxit; ac nonnulla primùm (vt fit) de itinere sciscitantur, varijs deinde sermonibus eò deuentum est, vt de singulari MARIAE virginitate differerent, quam cum nefarius ille ante partum quidem integram illibatam-
que

que fuisse fateretur, à partu verò nequaquam; contra Ignatius ab eiusmodi errore quibuscumque poterat rationibus hominem reuocare contendere; post multam altercationem magis magisque obstinatus impius ille, cum oblatam sibi veritatis lucem intueri nollet, repente non sine rabie quadam subditis mulo calcaribus antecessit, seque celeriter ex Ignatij conspectu proripuit. Quo facto vehementius irritatus Ignatius, parum abfuit, quin citato gressu persequeretur abeuntem, & pugione confoderet; facinus indignum existimans, non tam contemptum relictumque superbe se, quàm de summa castimonia & sanctitate Regina Angelorum ausum fuisse vilissimum caput ore polluto detrahere: cumque militari etiam tum spiritu religionis officijque momenta perpenderet, sese vix pietati satisfacturum putabat, si tantas blasphemias pateretur inultas, neque ab impuro dæmonis mancipio pœnas petulantis linguæ reposceret. Verumtamen incitatum iam generosi pectoris impetum retarda-

dabat suspicio latentis in tam speciosa cogitatione piaculi; metusque probabilis, ne per hanc animaduersionem, & coeleste numen, & eam ipsam quam defendere conabatur, Virginem offenderet. Cùm igitur multa secum agitaſſet, motu corporis pariter atque animo varius, ad extremum, sanè quàm præcipiti cõſilio ſtatuit ad biuium uſq; procedere, vnde Maurum ex habito colloquio ad proximum pagum noſſerat diuertiffe. in eo biuio laxatis omnino mulæ, qua vehebatur, habenis, ita de re tota interpretari, vt ſi beſtia ipſa per ſe Mauri veſtigijs inſiſteret, nõ dubitaret, quin accepta futura eſſet vltio Maieſtati diuinæ: ſin min⁹, pro certo putaret, nequaquam id à ſe officij Deum, beatamque Virginem poſtulare. Hac ille mēte proceſſit ad biuium: cumque pagus ille, quem diximus, abeſſet diuerticulo paſſuum non amplius XL. via facili ac ſpatioſa, planè diuinitus factum eſt, vt ſponte ſua iumentum anguſtiore via Barcinonem verſus iter arriperet. Atque hunc in modum Ignatius in re tam graui, nullo
pia

pia ipsius studia regente periclitatus,
 letalis noxæ crimen feliciter effugit,
 quàm sapientius. Inde progressus ad vi-
 cum à Monte Serrato haud longè di-
 stantem, de peregrinatione Hierosoly-
 mitana, de quæ asperiore vita quam pri-
 mum ineunda mirè sollicitus, viatori-
 um ibi coemit ornatum, sparteos vide-
 licet calceos, talarem è sacco tunicam,
 funemque pro balteo, tornatilem ba-
 culum, & in vsum aquæ cucurbitam.
 Quæ omnia, vt Christi paupertatem
 non erubescere, & peruersam recti ve-
 recundiam deponere paulatim assue-
 sceret, suspensa propalam ex ephippijs
 ad montem vsque lætus aduexit.

Actaeius in Monte Serrato.

Cap. IV.

QVO simul atque peruenit, tem-
 plum ingressus, ac numine salu-
 tato, nihil antiquius habuit, quàm vt
 per sacram totius antea vitæ con-
 fessionem, cōtractas animi sordes elue-
 ret. qua confessione in primis fideliter
 atque accuratè de scripto peracta per
 triduum, summa deinde cum venera-

B s tio